

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/63/2019
Identifikačné číslo spisu: 2313228850
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2313228850.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu DEVELOP GROUP a.s., Nobelova 34, Bratislava, IČO: 44 174 764, zastúpeného Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s.r.o., Hlavná č. 6, Šaľa, proti žalovanému IN VEST s.r.o., Areál Dusľo, objekt č. 21 - 07, Šaľa, IČO: 36 55 36 71, zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Hatvanyom, Šoltésovej 12, Bratislava, o zaplatenie 45.000 €, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/13/2018-462 z 26. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Galante (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 25Cb/13/2013-394 z 25. septembra 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 45.000 € ako zmluvnú pokutu za omeškanie s odovzdaním diela rovnajúcu sa 5% z ceny diela.

2. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že písomná zmluva o dielo v zmysle § 536 Obchodného zákonníka medzi žalobcom ako objednávateľom a žalovaným ako zhotoviteľom bola uzavretá dňa 10. marca 2010, predmetom ktorej bol záväzok zhotoviteľa vykonať pre objednávateľa dielo označené ako „Šaľa - polyfunkčná budova“. Objednávateľ sa zaviazal odovzdať zhotoviteľovi stavenisko dňa 15. februára 2010, deň ktorý sa zhotoviteľ zaviazal zahájiť zhotovenie diela. Zhotoviteľ sa zaviazal dodať dielo v lehote do 15. júna 2010, ktorú povinnosť si podľa názoru žalobcu nesplnil, a preto sa žalobca domáha voči žalovanému zaplatenia zmluvnej pokuty v sume 45.000 eur a to podľa článku V. bod 5. zmluvy o dielo, v zmysle ktorého sa strany dohodli, že v prípade omeškania s odovzdaním diela ako celku podľa článku III. tejto zmluvy vzniká objednávateľovi právo uplatniť si voči zhotoviteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,05% z ceny diela za každý i začatý deň omeškania odovzdania diela, maximálne však 5% ceny za dielo. Poukázal na článok XI. bod 2. písm. b) zmluvy, podľa ktorého je zhotoviteľ oprávnený prerušiť vykonávanie diela v prípade ak je objednávateľ v omeškaní so

zaplatením splatnej faktúry za vykonané práce, ak toto omeškanie prekročí dobu dlhšiu ako 7 dní po lehote splatnosti, prerušenie trvá až do doby uhradenia dlžnej čiastky a po dobu prerušenia prác sa primerane posúva doba plnenia diela. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj keď stavenisko preukázateľne bolo odovzdané 25. februára 2010, čiže o 10 dní neskôr ako je to uvádzané v zmluve o dielo, žiadne sankcie s týmto oneskorením odovzdania staveniska však zmluva o dielo neurčuje. Žalovaný pri vykonávaní diela ani nenamietal oneskorené odovzdanie staveniska a v tejto súvislosti v čase vykonávania diela nepožiadaval o predĺženie lehoty na odovzdanie diela ako celku (čiže 15. júna 2010), a preto súd na toto omeškanie odovzdania staveniska neprihliadol. Uzavrel, že v konečnom dôsledku to žiadny vplyv na posúdenie uplatneného nároku ani nemalo. Poukázal ďalej na článok V. bod 4. zmluvy, podľa ktorého sa lehota na zhotovenie diela predlžuje po dobu, počas ktorej v dôsledku nepriaznivých poveternostných podmienok zhotoviteľ nie je schopný vykonávať práce súvisiace so zhotovením diela (napríklad mrazy, zvýšené zrážky, zmena projektu). Nemožnosť vykonávať práce zhotoviteľ musí objednávatel'ovi písomne prostredníctvom stavebného denníka oznámiť spolu s uvedením predpokladaného času kedy začne pokračovať v zhotovovaní diela. Tieto údaje musia byť uvedené v stavebnom denníku. Podľa tejto dohodnutej podmienky, povinnosťou zhotoviteľa, v prípade prerušenia vykonávania prác, bolo v zriadenom stavebnom denníku písomne zaznamenať (čo sa považovalo bez ďalšieho za oznámenie objednávatel'ovi), že práce sú prerušené v dôsledku nepriaznivých poveternostných podmienok, spolu aj s predpokladaným časom kedy sa začne pokračovať v práci. Súd upriamil pozornosť na to, že objednávatel' mal teda možnosť sa k týmto zápisom vyjadriť. Žiadne námietky (vyjadrenia) však k týmto zápisom objednávatel'ov do stavebného denníka neuvádzal. Tieto námietky začal vznášať až po značnom časovom odstupe mimo dohodnutý režim, preto na tieto námietky súd nemohol prihliadnuť ako na relevantné, pretože v súčasnosti sú nepreskúmateľné a ich hodnotenie by bolo neobjektívne. Preto súd vychádzal zo zápisov o prerušení prác ako i dôvodov, ktoré sú tu uvedené ako z relevantných údajov, vykonaných v súlade s dohodnutými podmienkami v zmluve o dielo. Ak by súd bral do úvahy len 12 dní prerušených prác podľa stavebného denníka (body 1, 2, 3, 4 a 6) došlo by k predĺženiu termínu odovzdania diela do 27. júna 2010.

3. Faktúrou č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010 zhotoviteľ účtoval v súlade so zmluvou o dielo objednávatel'ovi sumu 130.800,- euro, splatnou dňa 13. júna 2010, ako čiastkovú sumu za stavebné práce vykonané na 1. podzemnom podlaží predmetnej stavby. Okresný súd Bratislava III v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. číslo 24Cb/203/2010, posúdil dôvodnosť a oprávnenosť vystavenia predmetnej faktúry v súlade so zmluvou o dielo a v súlade s podloženými podkladmi pre možnosť fakturácie. Súd prvej inštancie v uvedenom konaní v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu a napokon i názorom dovolacieho súdu právoplatne rozhodol o dôvodnosti uplatnenej žaloby na zaplatenie tejto faktúry. Súd so zreteľom na uvedené, vyslovil názor, že je v tomto konaní dôvodmi a rozsahom tohto právoplatného súdneho rozhodnutia v spojitosti s rozhodnutiami odvolacieho a dovolacieho súdu viazaný. Na základe toho, keďže objednávatel' do siedmich dní od splatnosti túto faktúru nezaplatil, od 20. júna 2010 sa dostal do omeškania a preto od 21. júna 2010 žalovaný mal možnosť dôvodne prerušiť všetky práce na uvedenom diele až do úhrady predmetnej faktúry, ktorá podľa vedomostí súdu doposiaľ uhradená nebola. Nič na tom nemení ani to, že ohľadne ďalšej faktúry bol totožným súdom pred iným sudcom vyslovený odlišný právny názor v rozsudku, ktorý sa však nestal právoplatným a napokon bol zrušený odvolacím súdom.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa teda nemohol dostať do omeškania s odovzdaním diela, pretože jednak dôvodne sa predlžilo odovzdanie diela podľa bodu II. do 27. júna 2010, pričom podľa bodu III. dôvodne prerušil práce na diele od 21. júna 2010. Nenastali teda podmienky, pre ktoré by nastúpila sankcia zmluvnej pokuty pre omeškanie zhotoviteľa, a preto súd žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

5. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 31Cob/13/2018-462 z 26. marca 2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, preto z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Odvolací súd ako neopodstatnenú posúdil námietku žalobcu, že súd prvej inštancie, v súvislosti s otázkou, či bol žalovaný oprávnený prerušiť práce na diele v zmysle čl. XI. bod. 2 písm. b/ zmluvy o diele z dôvodu omeškania žalobcu so zaplatením splatných faktúr, že vôbec nevyhodnocoval dôkazy, ani túto otázku samostatne neposudzoval, a to vzhľadom na existenciu právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 24Cb/203/2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, nakoľko v uvedenom konaní bola riešená predbežná otázka právneho základu nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty, teda aj otázka dôvodnosti vystavenia predmetnej faktúry č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010 v súlade s predmetnou zmluvou o diele, s úhradou ktorej sa žalobca dostal do omeškania, čím žalovaný odôvodňuje svoje právo dôvodne prerušiť všetky práce na uvedenom diele v zmysle čl. XI. bod. 2. písm. b/ zmluvy o diele. Poukázal na ustálenú judikatúru NS SR (R 40/2013), stanovisko publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 3/2013, podľa ktorej, pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa tento nový nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom novom občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky týmto vyriešením viazaný.

8. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra NS SR (najmä sp. zn. 1Cdo 133/2009), ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 349/09, I. ÚS 170/2015. Vzhľadom na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, zdôraznil, že všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. So zreteľom na uvedené odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nemohol vychádzať z iného záveru ohľadom dôvodnosti vystavenia predmetnej faktúry. Poukázal na záver vyslovený v rozhodnutí publikovanom pod R 40/2013, podľa ktorého nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil, ale so zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť i nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, nesmie byť predbežná otázka znovu položená a akékoľvek jej nové právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov, je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom (§ 228 ods. 1 C.s.p.). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti.

9. Z uvedeného potom vyplýva, že ak už vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bola otázka existencie nároku na zaplatenie časti ceny diela, vyúčtovanej faktúrou č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010, vyriešená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III č. k. 24Cb/203/2010-114 z 13. septembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/90/2012-182 z 11. septembra 2013, je súd posúdením tejto predbežnej otázky viazaný aj v tomto konaní a nemôže znova

posudzovať otázku dôvodnosti nároku žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie ceny diela vyúčtovanú predmetnou faktúrou.

10. Odvolateľ ďalej namietal, že zmluva o dielo mu neukladala žiadnu povinnosť vyjadrovať sa k zápisom do stavebného denníka týkajúcich sa prerušenia prác z dôvodu nepriaznivých poveternostných podmienok, obzvlášť, ak z týchto zápisov nevyplývalo, že by mali spôsobovať predĺženie lehoty na odovzdanie diela, ktorú námietku odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú, nakoľko žalobcovi táto povinnosť vyplývala z čl. VIII. bod 5 zmluvy o dielo, podľa ktorého bol objednávateľ (žalobca) povinný denne sledovať zápisy v stavebnom denníku a písomne k nim uvádzať svoje stanoviská v lehote najneskôr 10 pracovných dní odo dňa vykonania zápisu.

11. Odvolací súd ďalej ako bezpredmetnú posúdil námietku odvolateľa, že žalovaný okrem zápisov v stavebnom denníku žiadnym spôsobom nepreukazoval neschopnosť vykonávať stavebné práce, keď samotné zápisy v stavebnom denníku sú ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení nepostačujúce. Poukázal na obsah spisového materiálu, z ktorého vyplýva, že žalovaný preukazoval svoje tvrdenia, že z dôvodu nepriaznivých poveternostných podmienok nebol schopný vykonávať práce súvisiace so zhotovením diela, nielen zápsmi v stavebnom denníku, voči ktorým žalobca nevzniesol podľa zmluvy žiadne námietky, ale aj výsluchmi svedkov a to H. P., W. P. F., G. G. O., ktorí potvrdili tvrdenia žalovaného, že do stavebného denníka boli zaznamenávané prerušenia prác na predmetnom diele z dôvodu nepriaznivých poveternostných podmienok, ktorý bol k dispozícii žalobcovi, ako aj predložením záznamov SHMÚ obsiahnutých v Bulletine Klimatológia a meteorológia SR, ktoré dokumentujú charakter počasia v dňoch, kedy boli práce na stavbe prerušené. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nezobral do úvahy ním predložený meteorologický posudok, odvolací súd uviedol, že podľa zmluvy o dielo mal povinnosť denne sledovať zápisy v stavebnom denníku a písomne k nim uvádzať stanoviská, čo neurobil, a preto súd považoval zápisy v stavebnom denníku o prerušení prác ako i dôvody, ktoré sú tam uvedené, za relevantné údaje vykonané v súlade s dohodnutými podmienkami v zmluve, a vychádzal z nich.

12. Odvolateľ namietal, že z článku XI. bod 2, písm. b/ zmluvy o dielo je zřejmé, že pre posunutie lehoty na odovzdanie diela je rozhodné obdobie, počas ktorého boli žalovaným práce na diele pre nezaplatenie faktúr reálne prerušené a nie obdobie, od ktorého žalovanému vznikla len možnosť, oprávnenie tieto práce prerušiť. Odvolací súd uviedol, a to na zdôraznenie záverov súdu prvej inštancie, že žalovaný mal dôvodne možnosť prerušiť práce na uvedenom diele od 21. júna 2010 a to v súlade s článkom XI. bod 2 písm. b/ zmluvy o dielo, pričom zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplývalo, že podmienkou prerušenia prác z tohto dôvodu by bol zápis zhotoviteľa do stavebného denníka s uvedením dátumu, od kedy sa z tohto dôvodu prerušujú práce na diele, ako tomu bolo v prípade prerušenia prác z dôvodu nepriaznivých poveternostných podmienok alebo splnenie inej podmienky. Odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že žalovaný mal možnosť dôvodne prerušiť práce na uvedenom diele od 21. júna 2010, a to v rozpore so skutkovými tvrdeniami samotného žalovaného v konaní, ktorý mal vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 20. februára 2014 uviesť, že prerušil práce na diele z dôvodu neuhradenia faktúr za vykonané práce zápisom v stavebnom denníku až dňa 23. júla 2010. Odvolací súd vyslovil názor, že žalovaný v tomto vyjadrení len uviedol, že upozornenie na prerušenie vykonávania prác z dôvodu omeškania so zaplatením splatných faktúr preukazuje zápisom v stavebnom denníku, pričom po prihliadnutí na obsah vyjadrenia žalovaného zo 16. marca 2016, odvolací súd zápis v stavebnom denníku považoval za majúci iba formálny charakter. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou žalobcu, týkajúcou sa skutočného dňa prerušenia prác, poukázal aj na obsah podania žalovaného zo dňa 4. septembra 2017, v ktorom žalovaný tvrdil, že keďže žalobca faktúru neuhradil v čase splatnosti dostal sa do omeškania počnúc dňom 19. júlom 2010.

13. Odvolací súd uviedol, že nemohol prihliadať na podanie žalobcu zo dňa 6. marca 2019, doručené odvolaciemu súdu dňa 7. marca 2019 a podanie žalobcu zo dňa 25. marca 2019, doručené odvolaciemu súdu dňa 26. marca 2019 a k nim priložené prílohy, nakoľko boli odvolateľom predložené až po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty na podanie odvolania a podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy

na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd však považoval za potrebné k veci uviesť, že aj keby boli žalobcom predložené podania spolu s prílohami doručené včas, nemohli by zvrátiť právny názor súdu prvej inštancie a ani odvolacieho súdu, že žalovaný bol oprávnený prerušiť práce na diele v zmysle čl. XI. bod. 2 písm. b/ zmluvy o dielo, nakoľko žalobca bol v omeškani s úhradou faktúry č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010, keď o dôvodnosti nároku žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie časti ceny diela vyúčtovanej faktúrou č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010 už bolo právoplatne rozhodnuté, a súd je týmto rozhodnutím viazaný.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP ako aj z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Na odôvodnenie dovolania žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) uviedol, že žalobca pripojil k podaniu zo dňa 6. marca 2019, ktoré zaslal odvolaciemu súdu, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. októbra 2018, č. k. 1Cob/73/2017-852, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 12. decembra 2016, č. k. 23Cb/49/2011-744, ktorým bola otázka omeškania sa žalobcu so zaplatením faktúr vystavených žalovaným posúdená diametrálne odlišne ako v rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 24Cb/203/2010-114 zo dňa 13. septembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/90/2012-182 zo dňa 11. septembra 2013. Dovolateľ vyslovil názor, že toto „opačné rozhodnutie“ malo zásadný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto konaní. Nestotožnil sa s názorom odvolacieho súdu, vyjadreným v bode 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý konštatoval, že na podanie ani prílohy nemohol prihliadať, nakoľko boli odvolateľom predložené až po uplynutí 15 dňovej lehoty na podanie odvolania s odôvodnením, že podľa § 365 ods. 3 CSP možno odvolacie dôvody a dôkazy meniť a dopĺňať len do uplynutia tejto lehoty. Vyslovil názor, že rozhodnutie súdu nemožno považovať za dôkaz ani odvolací dôvod, a preto je tu vylúčená aplikácia § 365 ods. 3 CSP. Ak by uvedené rozhodnutie malo mať povahu dôkazu, bolo by ho potrebné považovať za tzv. novotu v zmysle § 366 písm. d/ CSP, nakoľko nebolo vydané počas konania na súde prvej inštancie a ani do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Dovolateľ konštatoval, že tým, že odvolací súd neprihliadol na rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/49/2011-744 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/73/2017-852 a naopak prihliadol na rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 24Cb/203/2010-114 v spojení s rozsudkom odvolacieho a dovolacieho súdu, napriek tomu, že v oboch prípadoch rozhodnutia súdov nadobudli právoplatnosť ešte pred vyhlásením rozsudku napadnutého týmto dovolaním, znemožnil odvolací súd žalobcovi uplatňovať jeho procesné práva, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a naplneniu skutkovej podstaty prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľ sa ďalej nestotožnil so záverom odvolacieho súdu uvedeným v bode 13 odôvodnenia rozsudku, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy o dielo nevyplýva, že by bol zhotoviteľ do stavebného denníka povinný uviesť dátum od kedy sa práce na diele prerušujú pre nezaplatenie faktúry a preto postačovala len sama skutočnosť, že objednávateľ nezaplatil splatné faktúry. Uvedený záver označil za odporujúci výsledkom vykonaného dokazovania. Poukázal na čl. VIII. bod 5 písm. a/ zmluvy o dielo, z ktorého celkom jednoznačne vyplýva zhotoviteľovi povinnosť zapisovať do stavebného denníka všetky skutočnosti rozhodujúce pre plnenie zmluvy a to vrátane prerušenia a zastavenia prác s príslušným odôvodnením. Uviedol, že keďže právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces, arbitrárne odôvodnenie nespĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedené nedostatočné odôvodnenie rozsudku označil za ďalší dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Poukázal na to, že to isté ustanovenie zmluvy (čl. VIII. bod 5) odvolací súd vyložil odlišne v súvislosti s prerušením prác z dôvodu nepriaznivých poveternostných podmienok. Takýto výklad označil dovolateľ za účelový a v spojení s prihliadnutím odvolacieho súdu len na právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré boli v prospech žalovaného (napriek tomu, že boli vydané len v dôsledku procesného nedostatku na strane žalobcu, spočívajúceho v nedostavení sa na pojednávanie a rozhodnutie v jeho neprítomnosti) a neprihliadnutím na právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré sú v prospech žalobcu, spôsobil podľa názoru dovolateľa značnú nerovnováhu v procesnom postavení strán sporu zapríčinenú postupom odvolacieho súdu.

16. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP videl dovolateľ v nesprávnom právnom

posúdení otázky, či k vzniku práva na prerušenie výkonu diela bolo nevyhnutné vykonať aj právny úkon - oznámenie žalovaného žalobcovi, odvolacím súdom. Za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že prerušenie prác zo strany žalovaného vzniklo automaticky prvým dňom omeškania žalobcu s úhradou danej faktúry, bez nutnosti akéhokoľvek oznámenia zo strany žalovaného žalobcovi, či už listom alebo zápisom v stavebnom denníku. Konštatoval, že takáto právna otázka bola už vo všeobecnosti v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, pričom sa odvolací súd od nej odklonil, resp. na konkrétne skutkové okolnosti (uplatnenie návrhu na prerušenie výkonu diela) nebola v rozhodovacej praxi súdu ešte riešená.

17. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že by si súd musel vyriešiť otázku, či nárok žalovaného na úhradu faktúry č. 90100066 je dôvodný najmä po vysporiadaní sa s otázkou, či došlo k faktického odovzdaniu diela, v tomto prípade časti diela - 1. podzemného podlažia v súlade s článkom VII. zmluvy o dielo. Z fakturačných podmienok uvedených v článku VI. zmluvy o dielo jasne vyplýva, že faktúra sa vystaví po odovzdaní časti diela a nie „diela ako celku“. K skutočnému odovzdaniu a prevzatiu časti diela - 1. podzemné podlažie v zmysle zmluvy o dielo nikdy nedošlo, preto nárok žalovaného na úhradu faktúry č. 90100066 je nedôvodný a preto rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho záveru.

18. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

20. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

21. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajinú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

22. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

23. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

24. Žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

28. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

29. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

30. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že odvolací súd znemožnil žalobcovi uplatňovať jeho procesné práva tým, že neprihliadol na podanie žalobcu zo dňa 6. marca 2019 a prílohy k nemu pripojené (rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/49/2011-744 z 12. decembra 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/73/2017-852 z 18. októbra 2018), dovolací súd upriamuje pozornosť na odsek 14 odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd konštatoval, že žalobcom predložené podania s prílohami by nemohli zvrátiť názor, či už súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, že žalovaný bol oprávnený prerušiť práce na diele v zmysle článku XI. bod 2 písm. b/ zmluvy o diele, nakoľko bol žalobca v omeškaní s úhradou faktúry č. 90100066 zo dňa 14. mája 2010, pričom o dôvodnosti tohto nároku žalovaného na zaplatenie časti ceny diela, vyfaktúrovanej faktúrou č. 90100066, bolo už právoplatne rozhodnuté a súd je týmto rozhodnutím viazaný (§ 228 CSP). V odseku 14 odôvodnenia rozsudku odvolací súd ďalej poukázal na bod 11 odôvodnenia, v ktorom sa odvolací súd podrobne zaoberal možnosťou súdu v inom konaní posúdiť ako prejudiciálnu tú istú otázku hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ktorá už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená. Okrem iného odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2012 sp. zn. 1Cdo 44/2010 (R 40/2013), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne

právne posúdil. Obsah odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu preto nedáva podklad pre záver, že prihliadnutím súdu len na tie právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré sú v prospech žalovaného a naopak neprihliadnutím na právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré sú v prospech žalobcu spôsobil odvolací súd žalobcom tvrdenú značnú nerovnováhu v procesnom postavení strán sporu, v dôsledku čoho je porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktorého integrálnou súčasťou je princíp rovnosti strán sporu.

31. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

32. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

33. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

34. Dovolateľ v dovolaní namietal arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorú videl v odlišnom výklade článku VIII. bod 5 zmluvy o dielo, (odlišného od názoru žalobcu), upravujúceho rovnakú povinnosť tak pre objednávateľa ako aj zhotoviteľa, odvolacím súdom, keď u žalobcu s nevykonaním zápisu spojil negatívny následok odsúhlasenia dôvodnosti prerušenia prác pre nepriazeň poveternostných podmienok (napriek tomu, že zo znenia zmluvy žiadny takýto dôsledok nevyplýval), zatiaľ čo u žalovaného s nevykonaním zápisu o prerušení prác pre omeškanie so zaplatením faktúr nespojil žiadny následok napriek tomu, že povinnosť zhotoviteľa vykonať zápis v stavebnom denníku v prípade prerušenia prác vyplývala priamo z článku VIII. bod 5. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku (odsek 12 odôvodnenia), sa dovolací súd nestotožnil s názorom žalobcu o arbitrárnosti rozhodnutia, vyplývajúcej z odlišného výkladu článku VIII. bod 5 zmluvy o dielo a z neho vyplývajúceho rozdielneho následku pre účastníkov, keď k záveru o existencii negatívnych poveternostných podmienok, ktoré žalovaného v zmysle článku V. bod 4 zmluvy o dielo, oprávňovali prerušiť práce na diele, vychádzal odvolací súd nielen zo záznamov v stavebnom denníku, neobsahujúcich zápis zo strany žalobcu, ale aj z relevantných záznamov SHMÚ, dokumentujúcich charakter počasia v rozhodných dňoch, ako aj z výpovedí viacerých svedkov. Obdobne je z odseku 13 odôvodnenia rozsudku zrejmé, že odvolací súd uviedol, že právo prerušiť vykonanie prác v prípade omeškania objednávateľa so zaplatením splatnej faktúry vyplýva z článku XI., a že zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, že podmienkou prerušenia prác z tohto dôvodu by bol zápis zhotoviteľa do stavebného denníka. Odvolací súd pritom upriamil pozornosť na odlišné znenie zmluvy, keď v prípade nemožnosti vykonania prác pre nepriazeň počasia, na rozdiel od prerušenia prác pre omeškanie objednávateľa s platbou, zmluva výslovne ukladá zhotoviteľovi povinnosť, túto skutočnosť objednávateľovi oznámiť písomne prostredníctvom stavebného denníka. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil, dal jasné a zrozumiteľné

odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky, z dôvodu ktorého sa nestotožnil s názorom dovolateľa o arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

35. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania aj na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a aj písm. c/ CSP.

36. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

37. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

38. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). Pokiaľ dovolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ alebo písm. b/ CSP. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom, upraveným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z dovolania vyplýva, že žalobca vlastne len vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov týkajúcich sa predovšetkým faktického odovzdania diela a na to nadväzujúceho oprávnenia vystaviť faktúru č. 90100066. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť t. j. dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený zákonom zodpovedajúcim spôsobom.

39. Dovolateľ označil aj dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania v tejto časti, dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolateľ nepoukázal na konkrétne rozdielne rozhodnutie odvolacieho súdu k riešenej právnej otázke, teda nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s ustanovením § 432 CSP. Navyše podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie vzniku prerušenia prác, nie je len výsledkom aplikácie či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, alebo výsledkom

procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov (najmä obsahu zmluvy o dielo) viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Nasvedčuje tomu aj znenie dovolania, v ktorom samotný dovolateľ tvrdí, že otázka, či k vzniku práva na prerušenie výkonu diela bolo nevyhnutné vykonať aj právny úkon - oznámenie žalovaného žalobcovi, nebola na konkrétne skutkové okolnosti doposiaľ v rozhodovacej praxi riešená. Pokiaľ dovolateľ nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu a tvrdí, že k vzniku práva na prerušenie výkonu diela bolo nevyhnutné vykonať aj právny úkon - oznámenie žalovaného žalobcovi, ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu. Záverom dovolací súd uvádza, že nemožno prípustnosť dovolania odôvodňovať § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP v súvislosti s tou istou právnou otázkou, keďže takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné, nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou riešená ustáleno a súčasne, že je dovolacím súdom riešená rozdielne.

40. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP nemožno vyvodit'. Dovolací súd preto jeho procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.